

Sygn. akt IV Ka 521/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 sierpnia 2016 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący:	SSO Mariusz Górski
Protokolant:	Ewa Ślemp

po rozpoznaniu w dniu 12 sierpnia 2016 r.

sprawy **D. J.**

syna A. i E. domu L.

urodzonego (...) w P. z art. 92a kw

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Wałbrzychu

z dnia 20 maja 2016 r. sygnatura akt II W 1703/15

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. C. z Kancelarii Adwokackiej w W. 516,60 złotych tytułem kosztów nie opłaconej pomocy prawnej udzielonej obwinionemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

III. zwalnia obwinionego od ponoszenia zryczałtowanych wydatków postępowania odwoławczego zaliczając je na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn.akt IV Ka 521/16

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem D. J. uznany został za winnego, że:

w dniu 28 listopada 2014 roku w W. na ulicy (...) o godzinie 11:14 kierując pojazdem marki C. o numerze rejestracyjnym (...) nie dostosował się do znaku B – 33 „ ograniczenie prędkości do 40 km/h prowadząc pojazd z prędkością 60 km/h, przekraczając tym samym dozwoloną prędkość o 20 km/h, to jest za winnego popełnienia wykroczenia z art. 92a kw i za to na mocy tego przepisu wymierzono obwinionemu karę 100 zł grzywny.

Wyrok powyższy zaskarżył obrońca D. J., zarzucając:

a) naruszenie przepisów prawa procesowego mające wpływ na treść orzeczenia – art.5§1 pkt 9 kpw polegające na jego nie zastosowaniu, w sytuacji gdy z uwagi na brak skargi uprawnionego oskarżyciela postępowanie winno zostać umorzone,

b) naruszenie przepisów prawa materialnego – art. 129 b ust.3 pkt 3 ustawy prawo o ruchu drogowym w zw. z art. 17§3 kpw polegające na jego zastosowaniu w brzmieniu sprzed 1 stycznia 2016 r. i uznaniu, że Straż Miejska była uprawniona do występowania w czasie orzekania w niniejszej sprawie w charakterze oskarżyciela publicznego, z uwagi na ujawnienie w zakresie swojego działania wykroczenia i wystąpienie z wnioskiem o ukaranie podczas gdy z uwagi na treść art.2§1 kodeksu wykroczeń, w czasie orzekania w niniejszej sprawie obowiązywała już znowelizowana ustawa prawo o ruchu drogowym, która Straży Miejskiej zniosła uprawnienie do ujawniania fotoradarów, a tym samym Straż Miejska utraciła uprawnienie do występowania w charakterze oskarżyciela publicznego w przedmiotowej sprawie,

c) naruszenie przepisów prawa procesowego mające wpływ na treść orzeczenia polegające na wydaniu wyroku bez przeprowadzenia dopuszczonego w toku postępowania dowodu z informacji o uzgodnieniach ustawienia i korzystania z fotoradaru w dniu 28 listopada 2014 r. w godzinach przedpołudniowych w W. na ulicy (...), pomiędzy Strażą Miejską a Komendantem Miejskim Policji w W.,

d) naruszenie przepisów prawa materialnego – art. 208 ust.1 lub 2 ustawy prawo telekomunikacyjne (Dz.U.2004, nr 171 poz.1800 z późn.zm), polegające na uznaniu, iż wykroczenie lub przestępstwo określone wskazanymi przepisami ma charakter administracyjno-prawny i nie wpływa na charakter dowodów uzyskanych z naruszeniem tejże ustawy, podczas gdy w rzeczywistości charakter przepisów art. 208 ust.1 lub 2 ustawy prawo telekomunikacyjne ma charakter karno-prawny, co oznacza, że dowody uzyskane z naruszeniem przepisów ustawy są dowodami uzyskanymi nielegalnie i jako takie nie mogą stanowić dowodu w sprawie.

Tym samym apelujący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i umorzenie postępowania oraz o zasądzenie od Skarbu Państwa nieopłaconych w całości lub części kosztów zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych, za postępowanie odwoławcze.

Sąd Okręgowy zważył:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Wbrew twierdzeniom skarżącego Sąd I instancji po prawidłowo przeprowadzonym postępowaniu dokonał jedynie trafnej oceny dowodów, w stanowisko swe przekonująco uzasadnił.

W tej sytuacji, skoro Sąd Okręgowy zgadza się z tezami Sądu Rejonowego – zbędną jest ponowna analiza dowodów, gdyż byłoby to jedynie powtarzaniem trafnych, podniesionych wcześniej argumentów.

Tym samym, odnosząc się wyłącznie do szczegółowych zarzutów apelacji należy stwierdzić, że nie jest prawdą by Straż Miejska w W. nie miała w omawianej sprawie prawa występowania w charakterze oskarżyciela, bowiem wniosek o ukaranie wniesiono 8.10.2015 r., a zatem przed wejściem w życie zmian, które pozbawiły Straż Miejską uprawnień do korzystania z fotoradarów.

Wskazywanie przy tym przez skarżącego na art. 2§1 kw jako przepis z którego należy wyprowadzić wniosek co do stosowania ustawy obecnej jako korzystniejszej dla sprawcy wydaje się być nieporozumieniem, bowiem jest to przepis prawa materialnego, zaś zagadnienie omawiane dotyczy kwestii proceduralnych.

W dalszej kolejności trzeba zauważyć, że nawet gdyby 28 listopada 2014 r. nie doszło do uzgodnień między Strażą Miejską w W., a Komendantem Miejskim Policji w W. co do ustawienia fotoradaru, to ta ewentualna okoliczność nie ma jakiegokolwiek wpływu na wynik dokonanego pomiaru prędkości.

Analogicznie ocenić trzeba zarzut korzystania przez Straż Miejską z częstotliwości radiowej bez stosownego pozwolenia, bowiem sam fakt posiadania (lub nie) takiego nie ma jakiegokolwiek wpływu na sam pomiar, który

dokonany został prawidłowo. Nadto i tę kwestię szczegółowo uzasadnił Sąd I instancji, a z wyrażonym tam poglądem zgodził się Sąd Okręgowy, nie podzielając tym samym twierdzenia apelującego, że w sprawie omawianej wykorzystano nielegalnie uzyskany dowód.

Z uwagi na powyższe – orzeczono jak w wyroku.